

РЕШЕНИЕ

№ 614

гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20221001000788 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 25, ал. 4 ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 274 – 279 от ГПК.

Образувано е по жалба от 16.08.2022 г. на заявителя „Земя“ АД /в ликвидация/ срещу решението от 26.07.2022 г. по т.д. № 1181/2022 г. на Софийския градски съд, VI-1 състав, с което е потвърден отказ № 20220619173753/21.06.2022 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20220619173753.

В жалбата се твърди се, че неправилно СГС е приел, че не било възможно вписване на исканото продължаване на дейността на дружеството, доколкото същото било прекратено със съдебно решение. Поддържа се, че дружеството не било прекратено на осн. чл. 252, ал. 1, т. 4 ТЗ, само спрямо което се прилагала невъзможността за продължаване на дейността по чл. 274, ал. 1 ТЗ, но нямало пречка тази възможност да се приложи при прекратяване на осн. § 13 от ПЗР на ЗИДТЗ, в какъвто смисъл съществувала съдебна практика.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт и отказа на длъжностното лице по регистрацията. Претендира разноски.

Агенцията по вписванията в писмен отговор оспорва жалбата. Претендира разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

Софийският апелативен съд, след като прецени събраните доказателства и обсъди доводите по жалбата намира за установено следното:

Жалбата е подадена срока по чл. 25, ал. 4, изр. 2 от ЗТРРЮЛНЦ и е допустима. Разгледана по същество тя е **неоснователна**.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Земя“ АД /в ликвидация/ с жалба от 27.06.2022 г. срещу отказ № 20220619173753/21.06.2022 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенцията по вписванията, постановен по заявление с вх. № 20220619173753, с което е поискано вписване на

продължаване на дейността на прекратеното дружество.

От служебно извършената от въззивния съд справка в електронния Търговски регистър се установява, че дружеството „Земя“ АД е първоначално регистрирано на 8.08.2007 г. по ф.д. № 11343/2007 г. на СГС с капитал от 50 000 лв., разпределен в 100 налични акции на приносител. На 24.07.2008 г. същото е пререгистрирано по реда на ЗТР без промяна. На 23.01.2009 г. са вписани увеличаване на капитала на 894 500 лв. чрез апортна вноса, разпределен в 1789 налични акции на приносител с номинална стойност 500 лв. на акция. На 29.04.2022 г. е вписано прекратяване на дейността на дружеството въз основа на решение от 20.02.2022 г. по т.д. № 2556/2021 г. на СГС, влязло в сила на 15.04.2022 г., постановено на осн. чл. 252, ал. 1, т. 4 ТЗ във вр. с § 13, ал. 3 от ПЗР на ЗИДТЗ (ДВ, бр. 88/23.10.2018 г., в сила от 23.10.2018 г.). На 8.08.2022 г. за ликвидатор е вписана М. И. Т. – Ч..

Към процесното заявление с вх. № 20220619173753 са приложени: 1) протокол от 17.01.2020 г. на едноличния собственик на капитала на дружеството, с което са взети решения за промяна на вида на акциите от такива на приносител в поименни на осн. § 13 от ПЗР на ЗИДТЗ (ДВ, бр. 88/23.10.2018 г.), за приемане на нов устав, отразяващ промяната, за освобождаване от Съвета на директорите на Р. А. и избиране за нов член на Д. К. Ц., за промяна на адреса на управление; 2) протокол от 10.06.2022 г. на едноличния собственик на капитала, обективиращ решения за продължаване на дейността на дружеството и освобождаване на назначения ликвидатор; 3) декларации по чл. 13, ал. 4 и ал. 5 от ЗТРРЮЛНЦ; 4) адвокатско пълномощно и документ за внесена държавна такса.

За да постанови атакувания отказ от 21.06.2022 г. длъжностното лице по регистрацията е приело, че дружеството е прекратено на основание, за което в чл. 274, ал. 1 ТЗ не е предвидена възможност за продължаване на дейността.

В обжалваното решение от 26.07.2022 г. СГС е споделил доводите на ДЛР. Прието е, че разпоредбата на чл. 274, ал. 1 ТЗ изчерпателно урежда случаите, при наличие на които може да бъде продължена дейността на дружество в ликвидация, като настоящият случай не попада сред тях.

Въззивният съд намира, че решението е правилно.

За да бъдат вписани или обявени в търговския регистър или регистъра на ЮЛНЦ съответните обстоятелства или актове, длъжностното лице по регистрацията следва да провери дали са изискванията на чл. 21 ЗТР, част от които са дали заявлението изхожда от правоимащо лице /т. 3/, дали съществуването на заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона се установяват от представените документи съответно дали подлежащият на обявяване акт отговаря по външните си белези на изискванията на закона /т. 5/. Проверката на условията по чл. 21 ЗТРРЮЛНЦ се извършва на база представените документи, без да е нужно изследване в регистърното производство на тяхната истинност – тя подлежи на проверка единствено в спорно исково производство по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ.

В конкретния случай е поискано вписване на продължаване на дейността на прекратеното дружество в ликвидация. Основният спорен въпрос е дали законът допуска това. Категоричният отговор е негативен.

Дейността на процесното дружество е била прекратена с влязло в сила решение от 20.02.2022 г. по т.д. № 2556/2021 г. на СГС, постановено на осн. § 13, ал. 3 от ПЗР на ЗИДТЗ (ДВ, бр. 88/23.10.2018 г.). С посочения ЗИДТЗ се премахнаха акциите на приносител и се задължиха акционерните дружества, които са издали такива, да ги заменят с поименни акции, като в 9-месечен срок от влизане в сила на закона следва да изменят уставите си и да заявят за вписване промените и да представят за обявяване изменените устави в търговския регистър /§ 11, ал. 2/. Според § 13, ал. 1 от същия закон *„търговските дружества, които не изпълнят задълженията си по § 11 и нямат висящо производство по заявление за вписване на промени, се прекратяват по реда на чл. 252, ал. 1, т. 4“*, за което Агенцията по вписванията сигнализира прокуратурата за завеждане на искове по този ред – § 13, ал. 3. Видно от § 13, ал. 1 и 3 приложимият ред за прекратяване е чл. 252, ал. 1, т. 4 ТЗ, според която разпоредба акционерното дружество се прекратява с решение на съда по седалището по иск на прокурора, ако дружеството преследва

забранени от закона цели.

Същевременно, в чл. 274 ТЗ са уредени условията, при които прекратено дружество в ликвидация може да продължи дейността си и да излезе от процедурата по ликвидация. Основното е, че тази възможност не е приложима за всяко прекратено дружество, а само за това, което е прекратено поради изтичане на срока или по решение на компетентните дружествени органи и то ако не е започнало разпределение на имуществото му, както и при прекратяване на дружество с ограничена отговорност по чл. 155, т. 3, както и на акционерно дружество – по чл. 252, ал. 1, т. 6 /ако в продължение на 6 месеца броят на членовете на съвет на дружеството е по-малък от предвидения в закона минимум/. Процесното дружество не е прекратено нито поради изтичане на срока, нито по решение на компетентните дружествени органи, нито на осн. чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ. Приложената към жалбата съдебна практика /решение от 6.08.2019 г. по т.д. № 1182/2019 г. на СГС/ погрешно приема в аналогичен случай, че прекратяването е на осн. чл. 252, ал. 1, т. 6 ТЗ, което не е така. Прекратяването е на осн. § 13, ал. 1 от ПЗР на ЗИДТЗ (ДВ, бр. 88/23.10.2018 г.) по процесуалния ред на чл. 252, ал. 1, т. 4 ТЗ, т.е. по съдебен ред по иск на прокурора. Това основание за прекратяване не е предвидено сред тези по чл. 274, ал. 1 ТЗ, даващи право на продължаване на дейността. Ето защо тази възможност е неприложима в случая и процесното дружество не може да бъде продължено. Поради това обжалваният отказ се явява законосъобразен.

С оглед на изложеното обжалваното решение следва да се потвърди като правилно.

От страна на ответника Агенцията по вписванията е заявено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ (ДВ, бр. 105/11.12.2020 г.) в производството по съдебно обжалване на отказа за вписване съдът присъжда разноски на страните по реда на ГПК. Противно на приетото от СГС регистърното производство по този закон не представлява охранително производство по ГПК, тъй като такива могат да бъдат само производствата пред съд или нотариус, а не и пред административен орган. Ясната воля на законодателя, вкл. и в мотивите на закона, а и в мотивите на последващи изменителни закони, е това производство да се уреди като административно. Това е видно и от разпоредбата на чл. 28, ал. 2 ЗТРРЮЛНЦ (ДВ, бр. 105/30.12.2016 г.), от която следва, че издаваните от ДЛР актове са административни, а такива могат да се постановяват само в рамките на административни производства. Отделен е въпросът, че охранителните производства по правното си естество са вид *административни* такива **per se**, тъй са „*безспорна администрация на гражданските отношения*“ и са „*подвид на безспорната администрация изобщо, намираща израз в т. нар. благоприятстващи административни актове*“^[1]. Уреждането на обжалваемост на отказите пред общите съдилища, а не пред административните, макар и изключение не е прецедент, а е въпрос на законодателна целесъобразност – напр. на общите съдилища са подсъдни и адм. спорове по ЗСПЗЗ, а на административните съдилища са подсъдни и някои граждански спорове /напр. по чл. 1 ЗОДОВ/. Ето защо разпоредбата на чл. 541 ГПК не е приложима в случая, а разпоредбата на чл. 25, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ препраща към общите правила на чл. 78 ГПК. При положение, че разпоредбата на чл. 25, ал. 6 очевидно изхожда от идеята в това производство да се присъждат разноски, то алогично е да се приеме, че тя препраща към изцяло изключващата тази възможност разпоредба на чл. 541 ГПК – подобно препращане би било *non sens*. Впрочем, същата позиция е изложена и в наскоро приетото ТР № 5/17.07.2022 г. на ВАС, като мотив за отклоняване на искането за тълкуване по въпроса дължи ли се обезщетение за вреди по изплатените адвокатски възнаграждения и държавни такси в производствата пред административните съдилища за иски по чл. 28, ал. 2 от ЗТРРЮЛНЦ във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявени за възстановяване на имуществени вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията и представляват ли те пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

При това положение и в зависимост от изхода на настоящия спор на ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение по чл. 78, ал. 8 ГПК в размер на 100 лв. – на осн. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 26.07.2022 г. по т.д. № 1181/2022 г. на Софийския градски съд, VI-1 състав.

ОСЪЖДА „Земя“ АД /в ликвидация/ с ЕИК – 175345125, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. “Симеоновско шосе“ № 118, **да заплати на Агенцията по вписванията**, с адрес – гр. София, ул. „Елисавета Багряна“ № 20, **сумата 100 лв.** – разноски за производството пред САС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____